

3D Hoštejn 13. – 15. 9. 2013

Autor: Matěj

Již od rána bylo na obloze vidět, že se blíží déšť. A bylo jen otázkou času, kdy začne. Tím byla také poznamenán výprava na Hoštejn. Sešli jsme se, jak je již zvykem, na hlavním vlakovém nádraží v této sestavě: Lipo, Snake, Matěj(Já), Jenda, Tade, Pavel s Vojtou, Štístko a Brácha. Ještě, když sestava byla poloviční se přemýšlelo, zda bychom to složili do klubovny a alespoň tam uklízeli, ale nakonec jsme se sešli v odjeduhodném počtu.

Netrvalo dlouho a dorazili jsme na Hoštejn – myšleno vlakové nádraží. Směr jsme relativně věděli a vydali se na cestu. Ale problém nastal v lese, konkrétně na lesní „křižovatce“. Nejdříve jsme vyslali průzkumníky, poté volali Medvědovi. Naštěstí po chvíli chatu nacházíme a vybalujeme.

Ale kde byl problém – stále a stále přšelo. Neustále. Zatím to však nevadí, jdeme jíst a hrát hry dovnitř. Doufejme, že zítra bude lepší počasí. Začalo se stmívat, stále však konverzujeme dole u stolu. To zatím netušíme, jaké peklo nás ještě čeká. Kdo tam byl, ví, o čem mluvím. Malé řapky, velké oči a nechutně chlupaté. Přesně tato stvoření nás nenechala v klidu. Když už byl klid a téměř všichni spali, stvoření se sápalu po stropě a házelo bobky.

Ráno se vstávalo poměrně pozdě. Bohužel, počasí se nemění a stále prší. Na všechny pomalu padá zoufalství, které však Brácha s Jendou zachraňují a vysvětlují další hry dovnitř. A po chvíli i na ven. A že stále prší? To nevadí! Nejdříve bojovou hru „ty vidíš, já sápu“ a po chvíli, jak jinak, fotbal. Zde se jako nová hvězda ukázal Šotouš.

Pozdní odpoledne a brzký večer patřil bangu. A kdo nehrál (konkrétně já s Tadekem) tak spal. Přitom se také dostalo na banány v čokoládě. Bohužel byla ale špatně vybrána poleva. Místo netuhnoucí, jak už sami tušíte, byla tuhnoucí na buchtu.

Stvoření ale nikdy nespí! Tentokrát jsme však byli dobře připraveni. Byla postavěna hradba a lidi rozestavěni tak, že nejdřív se rozsápu nohy, než se dostane k obličejům a ostatním. A kdo nespál, mohl sledovat, jak stvoření leze z okna a zpět, po stěnách a stropu.

Další den se už jen dospávalo, balilo, uklízelo a pomalu odcházelo. A že jsme šli přímo na vlak? Ale ne. Po cestě bylo totiž fotbalové hřiště. A přiznejme si, kdo by odolal? I za deště (opět) hrajeme asi hodinku. Poté už nezbyvá nic jiného, než se rozloučit s Hoštejnem a nechat se vlakem dovézt do Olomouce...

Co dodat? Nesnáším déšť!